

Chương 306: Hoàn Cảnh Của Olivia Lanze

(Số từ: 3165)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:42 PM 20/04/2023

Bắt đầu từ thứ Tư, tất cả các sự kiện tôi cần để tham gia lễ hội đã kết thúc.

Vì Liana đang giúp Cliffman và Ellen chuẩn bị cho cuộc thi của họ nên tôi không phải làm gì.

Hôm nay là thứ Năm và là sự kiện chính của Giải đấu liên khối đang diễn ra. Ngày mai, thứ Sáu, sẽ diễn ra Cuộc thi Miss & Mr Temple và Chung kết Giải đấu liên khối.

Mặc dù tôi có quyền tiến tới sự kiện chính của Giải đấu liên khối bằng cách giành chiến thắng trong giải đấu năm nhất, nhưng tôi đã quyết định không tham gia.

Sẽ không tệ nếu tham gia để trải nghiệm, nhưng việc sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] dường như khiến tình trạng của tôi kiệt quệ hơn tôi mong đợi, và tôi đã do dự khi chấp nhận rủi ro bị thương.

Tôi đã bất ngờ gặp khó khăn trong giải đấu năm nhất, giải đấu mà tôi đã tham gia với một trái tim nhẹ nhàng, và bây giờ, khi tôi không biết khi nào

mình sẽ phải chiến đấu thực sự do các vấn đề với Black Order và Hội đồng ma cà rồng, tôi không đủ khả năng để đẩy mình hơn nữa trong giải đấu.

Vì vậy, tôi thực sự không cần phải tham gia vào bất cứ điều gì khác.

Ngay cả cuộc thi Cosplay lồ bịch đó cũng kết thúc. Tất nhiên, Black Order bây giờ nghĩ rằng tôi có sở thích kỳ lạ.

Harriet ở Bảng C của sự kiện chính Giải đấu Liên khối.

Vì những Thí sinh phải chuẩn bị trước tại sân vận động nên Harriet không còn cách nào khác là phải đi sớm.

Trước khi đi, tôi có nói chuyện ngắn với Harriet.

"Tớ không biết phải nói gì... nhưng cậu sẽ ổn chứ?"

Tôi cảm thấy tiếc vì đã nói điều này, nhưng tôi thực sự không thể hiểu làm cách nào Harriet có thể tiến tới sự kiện chính.

"Yên tâm đi, tớ sẽ làm tốt."

Harriet có vẻ khó chịu vì sự quan tâm của tôi.

Tôi đã đặt câu hỏi cả buổi sáng vì tôi lo lắng, và mặc dù Harriet có vẻ không tự tin lắm, nhưng cô ấy cũng không có vẻ đặc biệt lo lắng.

"Còn bông tai thì sao?"

Harriet thậm chí còn không đeo đôi bông tai được yểm Ma pháp [trấn tĩnh].

Harriet thở dài trước câu hỏi của tôi.

"Đồ tạo tác bị cấm, nhớ chứ?"

Đúng, điều đó có ý nghĩa.

Tất nhiên, với chiếc nhẫn của Sarkegar, tôi luôn sử dụng một cổ vật.

Điều đó có nghĩa là Harriet sẽ phải chiến đấu mà không có bất cứ thứ gì giúp kiểm soát bản tính dễ bị kích động của mình.

"Dù sao đi nữa, đừng quá cố gắng. Nếu cậu nghĩ rằng mình không thể làm được, hãy từ bỏ. Hãy cẩn thận, vì cậu có thể không chết, nhưng vẫn có khả năng bị thương. Hãy nhớ rằng phần lớn những người tham gia có thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật]..."

"Này! Ngay cả mẹ tớ cũng không cần nhẫn tớ nhiều như vậy đâu!"

Cuối cùng, Harriet cúi kính. Rồi cô ấy nhìn tôi với một nụ cười buồn.

"Cậu có cần lo lắng cho tớ nhiều như vậy không?"

Có phải tôi đã thể hiện quá rõ ràng?

"Không, đấy không phải nó..."

"Không, tớ hiểu rồi. Không thể tránh được. Và thành thật mà nói, tớ không cảm thấy tồi tệ khi cậu lo cho tớ như thế này."

Harriet thở dài.

"Tớ biết cậu đang lo lắng cho mình mà. Cảm ơn."

Harriet có thể coi sự cần nhẫn của tôi là dấu hiệu cho thấy tôi không tin tưởng cô ấy, nhưng dường như cô ấy đã chọn cách suy nghĩ tích cực.

"Tuy nhiên, tớ đang cố gắng thay đổi."

'Tớ muốn trở nên mạnh mẽ hơn.'

Tôi nghĩ rằng đó không chỉ là về [sức mạnh thể chất], mà còn là vấn đề về tư duy.

Ellen tin rằng [sức mạnh thể chất] của cô đã sẵn sàng, nhưng tinh thần thì chưa.

Harriet nghĩ cả hai đều chưa sẵn sàng.

Cuối cùng, sau vô số biến cố và biến cố, cả Ellen và Harriet đều thay đổi đáng kể. Thay vì một sự kiện duy nhất là nguyên nhân, thì chính sự tích tụ của nhiều sự kiện đã nuôi dưỡng mong muốn trở nên mạnh mẽ hơn trong cả hai người họ.

"Lần này tớ sẽ cho cậu thấy," Harriet nói một cách tự tin. Gần đây, cô ấy luôn tỏ ra nghiêm túc và trịnh trọng vì nhiều vấn đề khác nhau, nhưng có vẻ như đã lâu lắm rồi Harriet mới cười một cách chân thành.

"Tớ có nên mong chờ nó không?"

"Không có vấn đề gì nếu cậu mong đợi..."

Harrie cười toe toét.

"Sẽ còn hơn thế nữa."

Để lại những lời đó, Harriet bỏ đi.

Thật khó tin, nhưng có một điều chắc chắn rằng những lời Harriet hứa hẹn sẽ thể hiện nhiều hơn những gì người ta mong đợi, không phải là dối trá.

Tôi biết hai người đã lọt vào Giải đấu liên khối.

Một người là Harriet de Saint-Owan, người vừa rời khỏi sân vận động.

Tất nhiên, người còn lại là Olivia Lanze.

Sau khi Harriet rời đi, tôi đứng trước cổng ký túc xá.

"Hừm, anh chờ em sao?"

"Vâng, vâng."

"Em không mong đợi điều đó. Thật ngạc nhiên."

Olivia nheo mắt và mỉm cười khi nhìn thấy tôi rời khỏi ký túc xá.

"Mà này, Olivia, em không thể sử dụng [sức mạnh thần thánh] đúng không?"

Tôi biết Olivia tự tin vào khả năng của mình, mặc dù tôi không thể nói chính xác cô ấy có khả năng như thế nào.

Tuy nhiên, tài năng mạnh nhất của Olivia là [sức mạnh thần thánh].

Nhưng một cách tự nhiên, vì cô ấy đã từ bỏ đức tin của mình, Olivia sẽ không thể sử dụng [sức

mạnh thần thánh], bất kể cô ấy có thể hay không. Trước lời nói của tôi, Olivia mỉm cười.

"Tất nhiên, em không thể mạo hiểm thử thách tôn giáo."

"Họ sẽ đi xa như vậy?"

"Dĩ nhiên, việc sử dụng trái phép [sức mạnh thần thánh] là bị cấm."

Cô ấy có tự tin giành chiến thắng trong giải đấu mà không sử dụng tài năng mạnh nhất của mình, [sức mạnh thần thánh] không? Tất nhiên, đủ điều kiện tham gia sự kiện chính đã chứng thực kỹ năng của cô ấy.

Đáp lại câu hỏi của tôi, Olivia nghiêng đầu và nở một nụ cười tinh tế.

"Hửm? Anh lo lắng à?"

"Chà, anh chắc chắn rằng em sẽ tự xoay sở được."

"Chắc."

Olivia tắc lưỡi như thể cô ấy gần như cảm thấy không hài lòng về điều đó.

Cô ấy tự tin ngay cả khi không có tài năng quan trọng nhất của mình. Tôi tự hỏi Olivia thực sự có khả năng như thế nào.

Và có một điều nữa mà tôi tò mò.

"Anh có một câu hỏi."

"Nó là gì?"

"Không phải em nói năm ngoái không tham gia Miss Temple sao? Giải đấu cũng vậy."

"Năm ngoái em không có thời gian vì em đang làm công việc tình nguyện."

"Em đã nói trước đó ngay cả bản thân cũng không đặc biệt hứng thú."

"À, ừm. Đúng vậy."

Olivia không phải là người phô trương. Trước khi tất cả những điều này xảy ra, cô ấy luôn khiêm tốn và quan tâm đến người khác. Cô ấy thậm chí còn nghỉ một năm để hỗ trợ hậu phương trong Chiến Tranh Nhân Ma.

Dù sao đi nữa, Olivia Lanze có thể đã thay đổi một chút, nhưng cô ấy không phải kiểu người thích khoe khoang. Cô chưa từng tham gia Miss Temple hay bất kỳ giải đấu nào.

"Anh muốn biết tại sao em đột nhiên quyết định tham gia vào tất cả những sự kiện này?"

"Đúng vậy."

Những người xung quanh cô ấy sẽ liên tục đề nghị cô ấy tham gia Miss Temple hoặc các cuộc thi, nhưng tại sao cô ấy đột nhiên quyết định tham gia mọi thứ?

"Chà... nó thực sự không phải là một vấn đề lớn..."

Đáp lại câu hỏi của tôi, mặt Olivia đỏ bừng khi cô ấy dùng ngón tay gãi má.

Lý do tại sao Olivia Lanze vốn không thích khoe sắc đẹp hay quyền lực bỗng hứng thú với cả hai.

Xấu hổ, Olivia thận trọng mở miệng.

"Chà... là vì... tiền..."

"Tiền bạc?"

"Vâng... uh-huh."

—Tiền bạc?

Một người dường như thờ ơ với tiền hơn là khoe khoang đang tham gia vì tiền? Olivia cười ngượng ngịu.

Đó là một biểu hiện hơi ngu ngốc và ngây thơ.

Có cảm giác như tôi đang nhìn thấy bộ mặt thật của Olivia Lanze lần đầu tiên sau một thời gian dài.

Nó khiến tôi nhớ đến Olivia Lanze mà tôi gặp lần đầu, người đã trò chuyện với tôi một cách tử tế và nghiêm túc bất chấp yêu cầu gặp mặt đột ngột từ một sinh viên năm nhất bất lịch sự.

"Thực ra, em đã bị bỏ rơi, phải không? Mặc dù đó không thực sự là lỗi của em."

"...À. Vâng."

"Cho nên... hiện giờ em không có tiền..."

Ah.

Đó là lý do tại sao.

Khi còn là con gái của Chỉ Huy Hiệp Sĩ Templar, cô ấy có thể đã sống mà không bao giờ phải lo lắng về việc thiếu tiền.

Tuy nhiên, hiện tại Riverrier Lanze đã bị cắt chức và mối quan hệ của Olivia với ông ta đã bị cắt đứt, Olivia có thể đã thoát khỏi mọi rắc rối bằng nhiều cách khác nhau. Nhưng cuối cùng, cô ấy phải đối mặt với một vấn đề kỳ lạ khó chia sẻ với người khác.

Tóm lại, cô ấy không có nguồn thu nhập nào.

Đó là lý do tại sao cô ấy tham gia các giải đấu và Miss Temple, cả hai đều có số tiền thưởng đáng kể.

Cuối cùng tất cả đều quy về tiền.

Mặt Olivia đỏ bừng khi cô ấy có vẻ xấu hổ khi nói ra điều đó.

Tuy nhiên, nó khá ngạc nhiên.

"...Em không nhận được một khoản trợ cấp hàng tháng từ Temple để duy trì phẩm giá của mình sao?"

Sinh viên Royal Class được trợ cấp hàng tháng với lý do duy trì phẩm giá của họ.

—Bốn đồng vàng mỗi tháng.

Điều đó tương đương với bốn trăm triệu won; nó có thể không nhiều đối với một số người, nhưng đó là một số tiền đáng kể.

Trên hết, Olivia dường như không có hứng thú với sự sang trọng. Cô ấy không đeo bất kỳ đồ trang sức hay phụ kiện đắt tiền nào, và dường như cô ấy không có bất kỳ sở thích đắt tiền nào.

Như vậy, tiền trợ cấp hàng tháng của Temple không đủ sao?

"À... vâng, nhưng..."

Olivia khẽ cắn môi.

"Em không muốn nói điều này vì nó nghe có vẻ ngu ngốc và giống như em đang làm ầm lên, nhưng..."

Olivia cuối cùng cũng thở dài thườn thượt, nhìn tôi như thể cô ấy đã bỏ cuộc.

"Em đã trực tiếp bảo trợ cho một trại trẻ mồ côi từ rất lâu rồi. Nhưng chỉ vì từ bỏ đức tin của mình không có nghĩa là em từ bỏ những đứa trẻ đó. Vốn dĩ em có rất nhiều tiền do cha nuôi gửi đến, vì vậy không có vấn đề gì, nhưng ngay cả sau khi tất cả những chuyện này xảy ra, em không thể bắt mình giảm số tiền tài trợ. Những nơi này rất eo hẹp về tài chính..."

"..."

"Vì vậy, em đã hết số tiền tiết kiệm được, và bây giờ tôi đang đạt đến giới hạn của mình theo nhiều cách khác nhau. Vì vậy..."

Tôi có thể hiểu tại sao Olivia ngần ngại nói về điều đó.

Cô biết mình chắc chắn sẽ bị gọi là kẻ ngốc vì điều đó.

Ban đầu cô ấy không tài trợ cho những địa điểm bằng số tiền mà cô ấy tự kiếm được.

Tuy nhiên, cô ấy không thể tự mình giảm hoặc ngừng số tiền tài trợ, ngay cả trong tình huống khó khăn về tài chính này. Đó là lý do tại sao cô ấy cần tiền thưởng từ giải đấu và Miss Temple, điều mà ban đầu cô ấy không quan tâm.

Cuối cùng, vô cớ gây sự với Ellen cũng vì tiền.

Đôi môi của Olivia run lên như thể đang bào chữa.

"Nhưng, em... em không tuyệt vọng như vậy, phải không?"

"Em tuyệt vọng như vậy là có ý gì?"

"Em sẽ không tham gia Shanapell chỉ để lấy tiền tài trợ của họ..."

Tôi đã từng hỏi Olivia tại sao cô ấy không thể sống cho chính mình.

Cô ấy có nghĩ rằng tôi sẽ nổi giận nếu cô ấy nói cho tôi biết lý do thực sự mà cô ấy cần tiền không?

"Thực ra, em đã cân nhắc điều đó sau khi nói chuyện với họ lần trước. Nhưng em nghĩ điều đó không đúng... Vì vậy, thế này cũng được."

Tiền thưởng thuộc về người giành được nó, bất kể nó được sử dụng như thế nào.

Những nơi Olivia tài trợ có lẽ không khá giả về tài chính. Tôi không biết số tiền tài trợ của cô ấy là bao nhiêu, nhưng nếu giảm đi, những nơi đó chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Thấy tôi không nói gì, Olivia cười yếu ớt.

"Quả nhiên, em có phải là một kẻ ngốc không...?"

Olivia làm bầm một cách buồn bã.

"Anh nghĩ điều đó thật ngu ngốc."

"..."

Giúp đỡ người khác trong khi không thể chăm sóc bản thân có thể được coi là ngu ngốc.

Tôi đã nghĩ như vậy trước đây, và ở một mức độ nào đó, tôi vẫn làm.

"Nhưng đó có phải là một điều xấu không?"

Tuy nhiên, không có lý do gì để một người không sống theo cách đó lại coi thường những người sống theo cách đó.

Cũng như cách tôi sống theo cách của riêng mình.

Có những người như Olivia.

Tôi không thể biết hay đánh giá đúng hay sai của nó.

Nghe tôi nói vậy, Olivia mở to mắt ngạc nhiên nhìn tôi.

Mặc dù đó không phải là điều xấu nhưng tôi chưa bao giờ nói rằng đó là điều đúng đắn nên làm.

"Cảm ơn, Reinhardt."

Nhưng Olivia cười rạng rỡ, như thể cô ấy đã nhận được sự ủng hộ của tôi. Mỗi lần tôi nhìn thấy biểu hiện chân thật của cô ấy, không phải vẻ tự phụ thường thấy của cô ấy, tôi cảm thấy như mình không thể thờ được.

"Anh là nguồn động lực to lớn đối với em. Thật đấy."

Olivia cười tinh nghịch, xoa đầu tôi và nháy mắt với tôi.

"Được! Nhất định em sẽ thắng."

"Anh không nói em nhất định phải thắng."

"Đừng có ác ý như vậy! Em hiểu ý chính rồi!"

Olivia nhanh chóng chạy ra khỏi ký túc xá.

...Tốc độ của cô ấy luôn rất ấn tượng.

Dù sao, Olivia đã không tham gia giải đấu năm thứ năm.

Nếu tiền thưởng là mục tiêu, cô ấy có thể đã tham gia giải đấu năm thứ năm.

Cô ấy có nghĩ rằng sẽ không công bằng khi đối thủ của cô ấy là sinh viên năm thứ năm không? Cô ấy thực sự đã học thêm một năm nữa. Và cô ấy sẽ không thể tham gia giải đấu năm sáu.

Vì vậy, có vẻ như cô ấy chỉ có thể tham gia giải đấu liên khối.

Khi nhìn Olivia bước đi, tôi càng cảm thấy lo lắng hơn.

—Miss Temple và Giải đấu liên khối.

Olivia là người được yêu thích nhất để giành được cả hai.

Và Harriet và Ellen, những người tham gia vào nó, rõ ràng là gặp bất lợi.

Vì vậy, bỏ cảm xúc cá nhân sang một bên, tôi ủng hộ Ellen và Harriet. Họ rõ ràng đang chiến đấu trong một tình thế khó khăn.

Tuy nhiên, Olivia tham gia cả hai cuộc thi không chỉ để giải trí mà còn vì một lý do rất nghiêm túc.

Bây giờ tôi không biết phải cổ vũ cho ai nữa.

Và thực tế là tình hình tài chính của trại trẻ mồ côi là một vấn đề.

Đó là điều mà tôi không thể hiểu được.

Không thể nào...

"A, xin lỗi."

Sau khi Olivia rời đi, có người gọi cho tôi khi tôi chuẩn bị trở về ký túc xá.

Đó là một sinh viên, và vì tôi là sinh viên năm nhất trong Royal Class, nên đó phải là sinh năm trên.

"Vâng?"

"Cậu là Reinhardt nhỉ?"

"Đúng là tôi."

Cô ấy là một nữ sinh năm trên có vẻ ngoài thân thiện. Cô ấy gọi tôi, nhưng cô ấy đang nhìn về phía xa xăm, không nhìn tôi.

Chính xác hơn, cô ấy đang nhìn chăm chăm về hướng Olivia biến mất.

"Cậu đã nói chuyện gì với Olivia vậy?"

"...Chà, nó thực sự không có gì quan trọng cả."

Nhưng người này là ai?

"...Tôi hiểu rồi?"

Sinh viên năm trên trước mặt tôi bắt đầu nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi không cảm thấy bất kỳ sự thù địch nào từ cái nhìn của cô ấy.

Nhưng làm thế nào tôi nên mô tả nó?

Tôi chìm trong một cảm giác lạ lùng, nổi da gà như nổi cả sống lưng. Cô ấy đang cười với tôi, nhưng đó không phải là một nụ cười chân thật.

"Vậy cô là ai?"

"Ah, tôi còn chưa giới thiệu."

Senpai khóa trên chìa tay về phía tôi.

"Tôi là Radia. Radia Schmit, sinh viên năm sáu."

"...À được rồi."

Tôi bắt tay cô ấy.

Trái ngược với vẻ ngoài thân thiện của cô ấy, tôi cảm thấy điều gì đó khi tôi nắm tay cô ấy.

Cô ấy không phải là một người bình thường.
Cảm thấy khó chịu, tôi nhìn chăm chăm vào senpai.

"Điều gì mang cô đến gặp tôi?"

"À, không, Reinhardt. Tôi không có việc gì với cậu cả."

Cô sinh viên nằm trên bí ẩn nở một nụ cười tinh tế với tôi.

"Chỉ là chưa thôi."

Cái gì?

Để lại những lời kỳ lạ đó phía sau, senpai giấu tên từ từ bước ra khỏi tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading